
Старица.

Бавно крета и се подпира на тояжката старица.
Сухи пръсти, уста беззжба, угасналъ погледъ,
и бръчки по лицето, изровени отъ ралото на времето.
Камъкъ набразденъ и изяденъ отъ дъждъ,
отъ слънце и порой . . .
И съкашъ младостъ не е била;
нито първий день, когато той ѝ падна на колѣне
и съ гласъ треперящъ ѝ каза:
„Красавице моя! Безъ тебе смъртъ ме чака.
Докрай, дори задъ гроба, навѣки . . .
бжди ти вѣчно моя!“
По паважа крета и се подпира
съ тояжката старица.